

LBRIS

We know
books

STEPHEN
K I N G
P E T E R
STRAUB

^ **CASA**
ÎN TUNERICULUI

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză și note de
MIRCEA PRICĂJAN

ARMADA

Cuprins

Chiar aici și-acum.....	9
Partea întâi: BUN-VENIT ÎN ȚINUTUL COULEE	11
Partea a doua: RĂPIREA LUI TYLER MARSHALL.....	123
Partea a treia: ȚĂRMUL NOPTII.....	321
Partea a patra: CASA ÎNTUNERICULUI ȘI DINCOLO DE EA	585
A fost odată ca niciodată în teritorii.....	677
<i>Epilog</i>	683

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI
BUN-VENIT ÎN ȚINUTUL COULEE

Chiar aici și-acum, după cum obișnuia să spună un vechi prieten, ne aflăm în prezentul fluid, unde clarviziunea nu garantează niciodată o vedere perfectă. Aici: cam la șaizeci de metri, înălțimea la care un vultur planează deasupra marginii vest-îndepărtate a Wisconsinului, unde meandrele fluviului Mississippi trasează o graniță naturală. Acum: o dimineață de vineri la mijlocul lui iunie la câțiva ani după trecerea deopotrivă într-un nou secol și într-un nou mileniu, cu mer-sul lor nestatornic atât de ascuns, încât un orb are șanse mai mari de a ve-dea ce ne așteaptă decât noi toți laolaltă. Chiar aici și-acum, ora e cu puțin trecută de șase dimineața și soarele e jos pe cerul dinspre răsărit fără pată de nor, o minge grasă, galben-albicioasă și încrezătoare, înaintând mereu ca prima dată spre viitor și lăsând în urma sa trecutul tot mai dens, care se-ntunecă pe măsură ce se-ndepărtează, lăsându-ne pe toți fără vedere.

Jos, soarele de abia răsărit oferă valurilor largi și moi ale fluviului o stră-lucire plumburie. Lumina lui scânteiază pe șinele Căilor Ferate Burlington Northern Santa Fe ce trec între malul fluviului și dosul caselor dărăpănate cu etaj dispuse de-a lungul County Road Oo, cunoscut și ca Nailhouse Row, punctul cel mai jos al orașelului cu aspect tihnit care se întinde pe deal în sus și-nspre est, sub noi. În clipa aceasta, în ținutul Coulee viața pare să-și țină răsuflarea. Aerul nemișcat din jurul nostru e de o puritate și dulceață atât de uluitoare, încât ai crede că un om ar putea simți miro-sul unei ridichi smulse din pământ de la distanță de un kilometru.

Mișcându-ne către soare, planăm în direcția opusă fluviului, peste șinele strălucitoare, peste curțile din spatele caselor și acoperișurile de pe Nailhouse Row, apoi peste un șir de motociclete Harley-Davidson

înclinate pe proptele. Aceste căsuțe dizgrațioase au fost construite la începutul secolului de curând încheiat pentru turnătorii, matrițerii și macaragii angajați de fabrica Pederson Nail. Bazându-se pe faptul că e puțin probabil ca niște muncitori simpli să se plângă de defectele locuințelor oferite gratis, au fost construite cât mai ieftin posibil. (Pederson Nail, care suferise multiple hemoragii în cursul anilor cincizeci, sângerase în cele din urmă până la moartea survenită în 1963.) Harley-urile în așteptare sugerează că forța de muncă din fabrică a fost înlocuită de o gașcă de motocicliști. Aspectul uniform feroce al proprietarilor acelor Harley-uri, bărbați cu păr zburlit, bărbi stufoase, burți lăsate, purtând cercei, gecii de piele neagră și afișând danturi nu tocmai complete, ar părea să susțină această presupunere. Ca majoritatea presupunerilor, aceasta conține o jumătate de adevăr instabilă.

Actualii rezidenți de pe Nailhouse Row, pe care localnicii bănuitori i-au numit Thunder Five la scurt timp după ce au preluat casele de-a lungul fluviului, nu pot fi catalogați atât de ușor. Au slujbe calificate în cadrul Fabricii de Bere Kingsland, aflată chiar la ieșirea din oraș dinspre sud și cu o stradă mai la est de Mississippi. Dacă ne uităm în dreapta noastră, vedem „cel mai mare bax de șase sticle din lume“, rezervoare de depozitare pe care s-a scris cu litere uriașe „Kingsland Old-Time Lager“. Bărbații care locuiesc pe Nailhouse Row se întâlnesc în campusul Urbana-Champaign al Universității din Illinois, unde majoritatea, cu excepția unuia, au fost studenți, urmând cursurile facultăților de engleză și filosofie. (Excepția era un chirurg rezident la spitalul universitar UI-UC.) Simt o plăcere ironică în a fi numiți Thunder Five: numele li se pare că are o dulce sonoritate de desen animat. Ei își spun „Drojdia Hegeliană“. Acești domni alcătuiesc o echipă interesantă, și vom face cunoștință cu ei mai târziu. Pentru moment, avem timp doar să observăm afișele pictate de mână lipite pe fațadele mai multor case, pe două felinare și pe câteva clădiri abandonate. Pe acestea scrie: PESCARULE, MAI BINE TE-AI RUGA DUMNEZEULUI TĂU DE RAHAT SĂ NU TE PRINDEM NOI PRIMII! AMINTEȘTE-ȚI DE AMY!

De la Nailhouse Row, Chase Street urcă abrupt pe deal printre clădiri aliniat la milimetru cu fațade scorjite, nevopsite, de culoarea negurii: vechiul hotel Nelson, unde dormitează câțiva rezidenți aduși la sapă de

lemn, o tavernă cu fațadă neagră, un magazin obosit de pantofi afișând cizme Red Wing în spatele vitrinei semiopace, alte câteva clădiri întunecoase fără niciun semn care să le identifice funcția și care par ciudat de onirice și vapoaze. Structurile acestea au aerul unei reînvieri eșuate, părrând să fi fost salvate din întunecatul teritoriului al apusului deși erau încă moarte. Într-un fel, exact asta li s-a întâmplat. O dungă orizontală maronie, la trei metri deasupra trotuarului pe fațada hotelului Nelson și la jumătate de metru deasupra terenului elevat pe fațadele cenușii ale ultimelor două clădiri din partea opusă, reprezintă nivelul maxim la care a ajuns apa la viitura din 1965, când Mississippi s-a revărsat, a înghițit șinele de cale ferată și tot Nailhouse Row și a urcat aproape până în capătul Chase Street.

Acolo unde Chase se ridică deasupra cotei de inundație și terenul se îndreaptă, se lărgeste și se transformă în strada principală din French Landing, orașul de sub noi. Cinematograful Agincourt, barul și restaurantul Taproom, First Farmer State Bank, studioul fotografic Samuel Stutz (care scoate bani constant din poze de absolvire, poze de nuntă și portrete cu copii) și magazine, nu relicve fantomatice de magazine, îi mărginesc trotuarele grunjoase: farmacia Benton's Rexall, Reliable Hardware, Saturday Night Video, Regal Clothing, Schmitt's Allsorts Emporium, magazine care vând echipamente electronice, reviste și felicitări, jucării și haine sport purtând siglele echipelor Brewers, Twins, Packers, Vikings și a Universității din Wisconsin. După câteva cvartale, numele străzii se schimbă în Lyall Road, iar clădirile se separă și se micșorează: structuri de lemn pe un singur nivel în fața cărora sunt anunțuri care fac reclamă la birouri de asigurare și agenții de turism; după asta, strada devine autostrada care pornește spre vest pe lângă un 7-Eleven, sala Reinhold T. Grauerhammer VFW¹, o mare reprezentanță de unelte agricole cunoscută prin părțile acestea drept Goltz's și străbate un peisaj compus din câmpii plate, neîntrerupte. Dacă ne mai ridicăm treizeci de metri în văzduhul imaculat și facem o radiografie a ceea ce se-ntinde dedesubtul și înaintea noastră, vedem morene sporadice, râpe, dealuri teșite acoperite de pini, văi bogate în argilă invizibile de la nivelul solului până când ajungi lângă ele, râuri șerpuitoare,

¹ Acronim pentru *Veterans of Foreign Wars* (aprox. Veteranii Războaielor Externe) (n. tr.).

câmpii peticite care se întind pe kilometri întregi și orașele – unul dintre ele, Centralia, nefiind altceva decât o mână de clădiri risipite în jurul intersecției a două autostrăzi înguste, 35 și 93.

Direct sub noi, French Landing arată ca și când ar fi fost evacuat la miezul nopții. Trotuarele sunt pustii și nimeni nu se apleacă să introducă o cheie în una dintre încuietorile magazinelor de pe Chase Street. Spațiile în pantă din fața magazinelor sunt goale, lipsind mașinile și camionetele ce vor începe să apară, mai întâi câte una sau câte două, apoi într-un flux mic și ordonat, peste o oră sau două. Nicio lumină nu arde în spatele geamurilor clădirilor comerciale sau ale caselor nepretențioase ce mărginesc străzile din jur. Cu un cvartal la nord de Chase, pe Sumner Street, patru clădiri identice din cărămidă roșie cu câte un etaj fiecare adăpostesc, în ordine de la stânga la dreapta, biblioteca publică French Landing, birourile lui Patrick J. Skarda, doctor în medicină, medicul generalist local, și Bell & Holland, o firmă de avocatură compusă din doi oameni și condusă acum de Garland Bell și Julius Holland, fiii fondatorilor ei; casa de pompe funebre Heartfield & Fiul, deținută acum de un vast imperiu funerar cu sediul în St Louis, și oficiul poștal French Landing.

Separată de acestea de o alee lată ce duce spre parcare, destul de mare din spate, clădirea de la capătul cvartalului, acolo unde Sumner se intersectează cu Third Street, e și ea din cărămidă roșie și cu etaj, dar mai lungă decât vecinele ei din imediata apropiere. Bare de fier nevopsite blochează geamurile din spate de la etaj, și două dintre cele patru vehicule din parcare sunt mașini de patrulă cu girofaruri pe capotă și cu literele DPFL inscripționate pe portiere. Prezența mașinilor de poliție și a geamurilor zăbrelete pare nelalocul ei în această fortăreață rurală – ce fel de crime ar putea fi comise aici? Nimic grav, desigur: nimic mai grav decât niște furturi din magazine, conducere în stare de ebrietate și, din când în când, câte o bătaie la bar.

Ca pentru a depune mărturie în favoarea caracterului pașnic și a monotoniei vieții de oraș de provincie, o dubă roșie cu cuvintele LA RIVIERE HERALD pe panourile laterale rulează încet pe Third Street în jos, oprindu-se la aproape toate cutiile poștale pentru ca șoferul să poată introduce ziarele din acea zi, înfășurate într-o pungă de plastic albastru, în cilindri de metal cenușiu purtând aceleași cuvinte. Când duba cotește pe Sumner, unde clădirile au fante pentru corespondență în loc de cutii

poștale, distribuitorul aruncă pur și simplu în pragul caselor ziarele trase în plastic. Colete albastre izbesc ușile secției de poliție, casei de pompe funebre și ale clădirilor cu birouri. Oficiul poștal nu este abonat la ziar.

Ca să vezi, lumina *arde* în spatele geamurilor din față de la parter ale secției de poliție. Ușa se deschide. Un tânăr înalt, cu păr negru, într-o cămașă de uniformă albastru-pal cu mâneci scurte, centură Sam Browne și pantaloni bleumarin, pășește afară. Centura lată și insigna aurie de pe pieptul lui Bobby Dulac scânteiază în lumina proaspătă a soarelui, și tot ceea ce are pe el, inclusiv pistolul de 9 mm prins la șold, par la fel de nou-făcute ca și Dulac însuși. Urmărește duba roșie cum cotește la stânga pe Second Street și se încruntă la ziarul făcut sul. Îl atinge cu vârful pantofului său negru, lustruit cu sârg, aplecându-se doar atât cât să sugereze că încearcă să citească titlurile prin plastic. Evident, tehnica asta nu funcționează așa de bine. Încă încruntându-se, Bobby se apleacă și ridică ziarul cu o delicatețe neașteptată, așa cum o pisică-mamă își ridică puilul atunci când vrea să-l ducă undeva. Ținându-l la distanță de corp, aruncă o privire iute de-a lungul Sumner Street, face stânga-mprejur prompt și reintră în secție. Noi, care, în curiozitatea noastră, am coborât constant către spectacolul interesant reprezentat de ofițerul Dulac, intrăm după el.

Un coridor cenușiu duce pe lângă o ușă fără inscripții și un afișier aproape gol până la două rânduri de scări metalice, una coborând spre un mic vestiar, cabine de duș și un poligon de tragere, cealaltă urcând spre camera de interogare și două șiruri de celule dispuse față-n față, niciuna ocupată în acest moment. Undeva în apropiere, un talk-show radiofonic e-n desfășurare la un nivel sonor prea ridicat pentru o dimineață atât de liniștită.

Bobby Dulac deschide ușa fără inscripții și, cu noi călcând pe urmele pantofilor săi strălucitori, intră în camera de odihnă din care tocmai a plecat. Un rând de fișete se întind pe peretele din dreapta noastră, lângă ele aflându-se o masă de lemn ros pe care sunt așezate vrafuri de hârtii îndosariate și un radio cu tranzistori, sursa zgomotului discordant. Din studioul postului KDCU-AM aflat în apropiere, Vocea Voastră Vorbitoare din ținutul Coulee, George Rathbun cel distractiv de înverșunat și-a început deja *Tirada bursucului*, populara sa emisiune matinală. Bunul și bătrânul George pare să vorbească prea tare pentru acest

moment indiferent cât ai reduce volumul, individul este de-a dreptul *zgomotos* – dar asta face parte din farmecul lui.

În mijlocul peretelui, chiar în fața noastră se află o ușă închisă cu un gemuleț din sticlă jivrată pe care a fost scris cu vopsea: DALE GILBERTSON, ȘEFUL POLITIEI. Dale nu-și va face apariția decât peste aproximativ o jumătate de oră.

Două birouri metalice sunt așezate în unghi drept unul față de celălalt în colțul din stânga noastră, și de la cel dispus cu fața la noi, Tom Lund, ofițerul cu păr blond cam de vârsta partenerului său, dar fără strălucirea acestuia de monedă tocmai ieșită din monetărie, privește punga ținută cu două degete în mâna dreaptă a lui Bobby Dulac.

— Super, zice Lund. Perfect. Numărul de azi.

— Credeai că poate Thunder Five or să ne mai facă o vizită de curtoazie? Poftim. Nu vreau să citesc blestemăția asta.

Neînjosindu-se să se uite la ziar, Bobby aruncă ultimul număr al *La Riviere Herald* într-un arc plat și rapid la peste trei metri de dușumea cu o smucitură athletică din încheietura mâinii, se rotește spre dreapta, face câțiva pași mari și se așază în fața mesei de lemn cu o clipă înainte ca Tom Lund să prindă ziarul. Bobby aruncă o privire chiorășă la cele două nume și numeroasele detalii mângălite pe tabla lungă atârnată pe perețele din spatele mesei. El, unul, nu e mulțumit, nu el, Bobby Dulac; pare cât pe ce să explodeze din uniformă numai datorită forței furiei sale.

Gras și fericit în studioul KDCU, George Rathbun țipă:

— Domnu' meu, mai lasă-mă, rogu-te, și du-te să-ți prescrie doctorul alt tratament! Vorbim aici despre același meci? Domnu' meu...

— Poate că lui Wendell i-au intrat mințile-n cap și s-a hotărât s-o lase baltă, zice Tom Lund.

— *Wendell*, spune Bobby. Deoarece Lund poate vedea doar spatele neted și tuciuriu al capului său, rânjetul mic care-i strâmbă buzele e un efort inutil, dar oricum rânjește.

— Domnu' meu, dă-mi voie să-ți pun o întrebare și, cu toată sinceritatea, vreau să fii sincer cu mine. Chiar ai văzut meciul de aseară?

— Nu știam că *Wendell* ți-e prieten la cataramă, zice Bobby. Nu știam c-ai ajuns așa departe la sud de La Riviere. Credeam că ideea ta a unei extraordinare seri în oraș înseamnă o halbă de bere și să-ncerci să înscrii o sută de puncte la Arden Bowl-A-Drome, iar acum aflu că stai la taclale

cu reporteri în orașe universitare. Probabil că te-ai jucat cu puța-n țărână și cu șobolanul de Wisconsin, individul ăla de la KWLA. Agăți multe puicuțe zbuciumate-n felul ăsta?

Domnul de la telefon zice că a ratat prima repriză pentru c-a trebuit să se ducă după puștiul său la terminarea unei ședințe speciale de consiliere ținute la Mount Hebron, dar c-a văzut, sigur că da, totul de-atunci încolo.

— Am zis eu că Wendell Green mi-e prieten? Întrebă Tom Lund. Peste umărul stâng al lui Bobby reușește să vadă primul dintre numele de pe tablă. Privirea i se ațintește fără nădejde asupra lui. Doar că ne-am întâlnit după cazul Kinderling și tipul n-a părut așa nasol. De fapt, mi-a cam plăcut de el. *De fapt*, am ajuns să-mi pară rău pentru el. Voia să facă un interviu cu Hollywood, iar Hollywood l-a refuzat verde-n față.

Păi, sigur c-a văzut reprizele de prelungire, zice nefericitul domn de la telefon, de-aia știe că Pokey Reese n-a pățit nimic.

— Cât despre șobolanul de Wisconsin, nu l-aș recunoaște dacă l-aș vedea, și cred că așa-numita muzică pe care o pune el sună ca cele mai groaznice porcării pe care l-am auzit în viața mea. Totuși, cum de-a reușit ciudățenia aia sfrijită și cleioasă să aibă o emisiune radiofonică? *La postul colegiului?* Ce-ți spune asta despre minunata noastră UW-La Riviere, Bobby? Ce-ți spune despre întreaga noastră societate? O, am uitat, ție-ți place rahatul ăla.

— Nu, mie-mi plac 311 și Korn, iar tu ești așa habarnist că n-ai putea să faci diferența dintre Jonathan Davis și Dee Dee Ramone, dar să lăsăm asta, bine?

Încet, Bobby Dulac se întoarce și-i zâmbeste partenerului său.

— Nu mai trage mâța de coadă.

Zâmbetul lui nu e prea plăcut.

— *Eu* trag mâța de coadă?

Tom Lund cascadează ochii într-o parodie a inocenței rănite.

— Mamă, eu am fost cel care-a aruncat cu ziarul dintr-o parte în cealaltă a camerei? Nu, nu prea cred.

— Dacă n-ai dat niciodată ochii cu șobolanul de Wisconsin, de unde știi cum arată?

— La fel cum știu că are păr vopsit în culori ciudate și cercel în nas. La fel cum știu că poartă o geacă de piele neagră ca vai de ea zi și noapte, fie ploaie, fie soare.

Bobby așteaptă.

— După cum sună. Vocile oamenilor sunt pline de *informații*. Când un tip zice: Se pare c-o să fie o zi frumoasă, tipul îți spune toată povestea vieții sale. Mai vrei să știi ceva despre șobolănaș? N-a fost la dentist de șase, șapte ani. Dinții îi arată ca dracu'.

Din urăta clădire din blocuri de ciment amplasată vizavi de berăria de pe Peninsula Drive, prin intermediul radioului pe care Dale Gilbertson l-a donat secției cu mult înainte ca Tom Lund ori Bobby Dulac să fi îmbrăcat prima oară uniforma de polițist, răzbate vechiul strigăt patentat de scandalizare genială al vrednicului George Rathbun, un răcnet pasional, atotcuprinzător, care, pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, îi face pe fermierii care-și iau micul-dejun să le zâmbească peste mese soțiilor lor și pe camionagiii aflați în trecere să râdă zgomotos:

— Jur, domnu' meu, și asta-i valabil și pentru penultimul domn ce-a sunat și pentru fiecare dintre voi, care ascultați asta, vă iubesc *nespus*, asta-i adevărul gol-goluț, vă iubesc cum mama și-a iubit *stratul de napi*, dar uneori MĂ SCOATEȚI DIN MINȚI! O, măiculiță! *Sfârșitul reprizei a unșpea, două auturi!* Șase-șapte, *Reds!* Jucători la a doua și-a treia bază. Lovitorul aruncă la jumătatea terenului, Reese pornește de la a treia bază, o aruncare bună către bază, lovitură nulă, *lovitură nulă*. PÂNĂ ȘI UN ORB S-AR FI DESCURCAT MAI BINE!

— Hei, mie mi s-a părut o lovitură valabilă, și n-am urmărit partida decât la radio, zice Tom Lund.

Amândoi trag mâța de coadă, și o știu bine.

— De fapt, strigă de departe cea mai populară Voce Vorbitoare din ținutul Coulee, dați-mi voie să fac o *paranteză* aici, băieți și fete, dați-mi voie să fac următoarea *recomandare*, bine? Haideti să înlocuim toți arbitrii de la Miller Park, hei, ba mai bine toți arbitrii din *Campionatul Național*, cu ORBI! Știți ce, prieteni? Vă *garantez* o *îmbunătățire* între șaizeci și șaptezeci la sută a exactității judecăților lor. DAȚI POSTUL CELOR CARE-I POT FACE FAȚĂ – ORBII!

Voioșia scaldă fața afabilă a lui Tom Lund. George Rathbun ăla, mamă-mamă, e un mare bufon. Bobby zice:

— Să fim serioși, ce zici?

Rânjind, Lund scoase ziarul împăturit din pungă și-l netezește pe tăblia mesei sale. Trăsăturile feței i se întăresc; fără să-i modifice forma, rânjetul îi împietrește.

— O, nu. O, la dracu'!

— Ce-i?

— Iisuse. Nici nu vreau să știu.

Bobby își vără mâinile în buzunare, apoi se ridică drept în picioare, și ridică mâna dreaptă și și-o lipește peste ochi.

— Sunt orb, e bine așa? Faceți-mă arbitru – nu vreau să mai fiu polițist. Lund nu zice nimic.

— E un titlu de primă pagină? Un titlu cu litere de-o șchioapă? Cât e de rău?

Bobby își ia mâna de la ochi și o ține suspendată în aer.

— Păi, îi zice Lund, se pare că Wendell nu și-a băgat totuși mințile-n cap și-i sigur ca bună ziua că n-a lăsat-o moartă. Nu-mi vine să cred c-am zis că-mi place de jigodia aia.

— Trezirea, spune Bobby. Nu ți-a zis nimeni până acum că ofițerii de poliție și jurnaliștii nu se află de aceeași parte a baricadei?

Torsul amplu al lui Tom Lund se înclină deasupra mesei sale. O cută groasă, laterală, ca o cicatrice, îi împarte fruntea-n două, iar obrajii greoi îi ard stacojii. Îndreaptă un deget spre Bobby Dulac.

— Țsta-i un lucru care chiar mă *scoate din sărite* la tine, Bobby. De când ești aici? De cinci, șase luni? Dale m-a angajat acum patru ani și, când el și Hollywood i-au pus cătușele domnului Thornberg *Kinderling*, ceea ce-a fost cel mai mare caz din districtul ăsta în peste treizeci de ani, nu pot zice că am avut și eu vreun merit, dar măcar m-am făcut util. Am contribuit cu stabilirea legăturilor dintre indicii.

— Ai găsit un singur indiciu, zice Bobby.

— I-am adus aminte lui Dale de barmanița de la Taproom, iar Dale i-a spus lui Hollywood, iar Hollywood a stat de vorbă cu fata, iar ăsta a fost un indiciu mare de tot. I-a ajutat să-l prindă. Așa că să nu mă iei pe mine cu de-astea.

Bobby Dulac adoptă o figură de căință absolut ipotetică.

— Scuze, Tom. Cred că-s încordat și bulversat în același timp.

Dar gândește: „Ai deci avantajul câtorva ani în fața mea și i-ai dat cândva lui Dale un indiciu de nimic, și ce dacă, sunt un polițist

mai bun decât vei fi tu vreodată. Cât curaj ai avut aseară, dacă tot veni vorba?”

La unsprezece și un sfert cu o seară înainte, Armand „Beezer” St. Pierre și amicii lui călători din Thunder Five veniseră valvârtej din Nailhouse Row ca să dea buzna în secția de poliție și să ceară de la cei trei ocupanți ai ei, care toți făcuseră o tură de optsprezece ore, să afle detaliile exacte ale progresului pe care-l înregistrau în problema care-i interesa cel mai mult pe ei. Ce naiba se petrecea acolo? Cum rămâne cu a treia, hă, cum rămâne cu Irma Freneau? O găsiseră? Aveau clovnii ăștia ceva, orice, sau încă nu făceau decât să frece menta? Aveți nevoie de ajutor? Beezer a răcnit: Atunci, numiți-ne adjuncți și-o să vă dăm tot ajutorul nenorocit de care aveți nevoie și încă ceva pe deasupra. Un uriaș pe nume Mouse se apropiase pufnind de Bobby Dulac și continuase să înainteze cu pas lejer, burdihan de elefant lipit de burta umflată de bere, până când Bobby se lipise cu spatele de un fișet, și atunci uriașul Mouse întrebase pe un ton misterios, într-un nor de bere și marijuana, dacă Bobby a făcut vreodată cunoștință cu opera unui domn pe nume Jacques Derrida. Când Bobby i-a răspuns că n-a auzit niciodată de domnul acela, Mouse a zis: „Fugi de-acî, Sherlock”, și a pășit în lături ca să arunce o privire încrunțată la numele de pe tabla neagră. Jumătate de oră mai târziu, Beezer, Mouse și tovarășii lor au fost trimiși de acolo nesatisfăcuți, nenumiți adjuncți, dar liniștiți, și Dale Gilbertson a zis că trebuie să se ducă acasă și să doarmă cât de cât, dar Tom ar trebui să rămână, numai în caz că. Ofițerii care făceau de obicei de noapte își găsiseră amândoi scuze ca să nu se prezinte la serviciu. Bobby a zis că va rămâne și el, nicio problemă, șefule, motiv pentru care îi găsim pe acești doi bărbați la secție atât de devreme dimineața.

— Dă-mi-l, zice Bobby Dulac.

Lund ia ziarul, îl întoarce invers și-l ține ridicat ca să-l vadă Bobby: **PESCARUL ÎNCĂ ÎN LIBERTATE ÎN ZONA FRENCH LANDING**, spune titlul din capul unui articol care ocupă trei coloane din partea din stânga sus a primei pagini. Literele au fost tipărite pe un fundal de un albastru-pal și coloanele sunt separate de restul paginii printr-un chenar negru. Sub titlu, cu litere mai mici: *Identitatea ucigașului psihopat nu este cunoscută poliției*. Mai jos de subtitlu, un rând scris cu litere și mai mici atribuie articolul lui *Wendell Green, cu sprijinul echipei editoriale*.

— Pescarul, zice Bobby. Încă de la-nceput, *amicul* tău o feștelește. Pescarul, Pescarul, Pescarul. Dacă ar fi să mă transform dintr-odată într-o maimuță de cînșpe metri și-aș începe să mă cațăr pe clădiri, mi-ai spune cumva King Kong?

Lund coboară ziarul și zâmbește.

— Bine, recunoaște Bobby, prost exemplu. Să zicem că jefuiesc două-trei bănci. Mi-ai zice cumva John Dillinger?

— Păi, face Lund, zâmbind și mai larg, se zice că scula lui Dillinger a fost așa uriașă, că au pus-o într-un borcan la Smithsonian. Așa că...

— Citește-mi prima frază, zice Bobby.

Tom Lund coboară privirea și citește:

— „În vreme ce poliția din French Landing nu reușește să găsească vreo pistă pentru a-l identifica pe diabolicul dublu ucigaș și molestator sexual pe care reporterul l-a numit «Pescarul», spectrele fricii, disperării și suspiciunii fac ravagii pe străzile acestui orașel, și de-aici în toate fermele și satele de pe tot cuprinsul districtului French, întunecând cu atingerea lor fiecare metru pătrat din ținutul Coulee.”

— Exact ce ne trebuia, zice Bobby. Iisu-se!

Și, într-o clipă, străbate încăperea și se apleacă peste umărul lui Tom Lund, citind prima pagină a *Herald*-ului cu mâna sprijinită pe tocul pistolului său Glock, pregătit parcă să facă o gaură în articol chiar aici și-acum.

— „Tradiția noastră a încrederii și buneii vecinătăți, obiceiul nostru al răspândirii căldurii sufletești și generozității către toată lumea”, scrie Wendell Green, întinzând de nebun coarda părerilor personale „se erodează zilnic sub atacul coroziv al acestor sentimente de înfiorare. Teama, disperarea și suspiciunea sunt otrăvitoare pentru sufletul comunităților mari și mici, căci întărită vecin contra vecin și își bat joc de spiritul civic.

Doi copii au fost omorâți bestial și rămășițele lor parțial consumate. Acum a dispărut un al treilea copil. Amy St. Pierre, în vârstă de opt ani, și Johnny Irkenham, de șapte ani, au căzut victime pasiunilor unui monstru cu chip uman. Niciunul dintre ei nu va cunoaște fericirea adolescenței sau satisfacția vieții de adult. Părinții lor îndurerăți nu-și vor cunoaște nicio dată nepoții pe care i-ar fi prețuit. Părinții lui Amy și colegii de joacă ai lui Johnny își adăpostesc copiii în siguranța caselor lor, așa cum fac și părinții copiilor care nu i-au cunoscut pe decedați. Prin urmare, terenurile de

joacă din timpul verii și alte programe pentru copiii mici au fost anulate în aproape toate orașele și municipalitățile din districtul French.

Cu dispariția Irmei Freneau, în vârstă de zece ani, la zece zile după moartea lui Amy St. Pierre și la doar trei după aceea a lui Johnny Irkenham, răbdarea oamenilor s-a micșorat periculos de mult. După cum a mai arătat corespondentul nostru, Merlin Graasheimer, cincizeci și doi de ani, muncitor la fermă fără loc de muncă și fără un domiciliu stabil, a fost oprit și bătut de un grup neidentificat de bărbați pe o stradă lăturalnică din Grainger, marți seara târziu. Un alt episod asemănător s-a petrecut la primele ore ale dimineții de miercuri, când Elvar Praetorious, treizeci și șase de ani, un turist suedez care călătorea singur, a fost atacat de trei bărbați, rămași de asemenea neidentificați, în timp ce dormea în parcul Leif Eriksson din La Riviere. Graasheimer și Praetorious au avut nevoie doar de îngrijiri medicale sumare, dar viitoarele incidente provocate de încercarea oamenilor de a-și face singuri dreptate aproape cu siguranță vor avea consecințe mai grave.“

Tom Lund coboară privirea la următorul paragraf, care descrie brusca dispariție a fetiței Freneau de pe un trotuar al Chase Street, și se împinge departe de birou.

Bobby Dulac citește în gând o vreme, apoi zice:

— Tre' să auzi porcăria asta, Tom. Ia uite cum încheie:

„Când va lovi din nou Pescarul?

Și când șeful poliției din French Landing, Dale Gilbertson, își va face datoria și va salva cetățenii acestui district de sălbăticia obscenă a Pescarului și de actele firești de violență generate de lipsa lui de acțiune?“

Bobby Dulac tropăie până în mijlocul camerei. Roșeața din obraji i s-a accentuat. Inspiră, apoi dă afară o cantitate enormă de oxigen.

— Ce-ar fi dacă data viitoare când *lovește* Pescarul, zice Bobby, ce-ar fi dacă s-ar duce ață la curul lălău al lui Wendell Green?

— Te susțin la asta, spune Tom Lund. Îți vine să crezi ce zice papagalul ăla? „Acte firești de violență“? Le spune oamenilor că e-n regulă să-i ia la cotonogit pe toți cei care par suspecti!

Bobby îndreaptă un arătător spre Lund.

— O să pun personal mâna pe tipu' ăsta. Ți-o *promit*. O să-l prind eu, viu sau mort.

În caz că Lund n-a prins esențialul, repetă:

— Personal.

Alegând cu înțelepciune să nu dea glas primelor cuvinte care-i vin în minte, Tom Lund încuviințează din cap. Degetul e încă îndreptat spre el. Zice:

— Dacă vrei niște ajutor la asta, poate ar trebui să vorbești cu Hollywood. Dale n-a avut pic de noroc, da' s-ar putea ca tu să te descurci mai bine.

Bobby alungă ideea asta cu o fluturare de mână.

— Nu-i nevoie. Eu și cu Dale... Și cu tine, desigur, ne descurcăm noi. Dar o să pun personal mâna pe tipu' ăsta. Îți garantez asta.

Face pauză preț de o secundă.

— Pe deasupra, Hollywood a ieșit la pensie când s-a mutat aici, sau ai uitat cumva?

— Hollywood e prea tânăr ca să iasă la pensie, zice Lund. Chiar și după speranța de viață a unui polițist, omul e practic un bebeluș. Așa că tu trebuie să fii doar... un făt.

Și, însoțiți de cârăitul corului lor de râsete, ne luăm zborul și ieșim din camera de odihnă și ne înălțăm din nou în văzduh, unde planăm cu un cvartal mai la nord, pe Queen Street.

Deplasându-ne cu câteva străzi mai la est găsim, sub noi, o structură scundă, lăbărtată, ramificându-se de la o clădire centrală care ocupă, cu întinderea ei largă și elevată de peluză punctată ici-colo de stejari și arțari înalți, un întreg cvartal mărginit de garduri vii ce au nevoie să fie tunse. Evident un soi de instituție, structura seamănă la prima vedere cu o școală primară avangardistă ale cărei numeroase sectoare reprezintă săli de curs fără pereți, iar clădirea centrală, sala de mese și birourile administrative. Continuând să plutim, auzim strigătul jovial al lui George Rathbun înălțându-se spre noi de la mai multe geamuri. Ușa mare din sticlă de la intrare se deschide și-n lumina puternică a dimineții iese o femeie cochetă cu ochelari ochi-de-pisică, ținând un afiș într-o mână și o rolă de scoci în cealaltă. Se întoarce imediat cu spatele și, cu gesturi iuți și eficiente, lipește afișul pe ușă. Soarele se reflectă într-o piatră prețioasă fumurie de mărimea unei alune de pe inelarul mâinii sale drepte.

Cât zăbovește o clipă să-și admire opera, noi putem trage cu ochiul peste umărul ei sever și să vedem că afișul anunță, într-o răbufnire

veselă de balonașe desenate de mână, cu ASTĂZI E SĂRBĂTOAREA CĂPȘUNELOR!!!; când femeia intră din nou în clădire, observăm, în spațiul de la intrare vizibil chiar sub afișul jucăuș, prezența a două sau trei scaune cu rotile pliate. Dincolo de acestea, femeia, al cărei păr castaniu a fost prins la spate într-o spirală arhitecturală, pășește sigură pe pantofiorii ei cu toc cui printr-un antreu scaune din lemn gălbui și mese asortate pe care sunt aruncate voit alandala reviste, mărșăluiește pe lângă un soi de post de pază fără însemne distinctive sau un birou de recepție din fața unui frumos perete din piatră de câmpie, și dispare, cu o ușoară săritură, pe o ușă lăcuită pe care scria WILLIAM MAXTON, DIRECTOR.

Ce fel de școală mai e și asta? De ce e deschisă, de ce organizează sărbători, în mijloc de iulie?

I-am putea spune școală de specializare, căci cei care locuiesc aici s-au specializat în toate etapele existenței lor mai puțin în ultima, pe care și-o trăiesc, zi după zi, sub nepăsătoare supraveghere a domnului William „Chipper“ Maxton, director. Aceasta este casa de bătrâni Maxton, odinioară – în timpuri mai inocente și înaintea revoluțiilor cosmetice ce au avut loc la mijlocul anilor optzeci – cunoscută drept sanatoriul Maxton, care era deținut și condus de fondatorul său, Herbert Maxton, tatăl lui Chipper. Herbert, chiar dacă era un pământău, era un om cumsecade, care, o putem spune cu mâna pe inimă, ar fi îngrozit de unele dintre lucrurile de care e în stare unicul său vlăstar. Chipper nu și-a dorit niciodată să preia „grădinița familiei“, cum îi zice el, cu încărcătura ei de „legume“, „zombi“, „pișorcoși“ și „băloși“, și, după ce și-a luat diploma în contabilitate la UW-La Riviere (cu calificări secundare greu dobândite în promiscuitate, jocuri de noroc și băut bere), băiatul nostru a acceptat un post la biroul din Madison, Wisconsin, al Serviciului de Fisc Intern, în principal cu scopul de a învăța cum să fure de la stat fără a fi prins. Cinci ani petrecuți la fisc l-au învățat cam tot ce era folositor, dar când cariera sa de liber-profesionist care a urmat n-a reușit să se ridice la înălțimea ambițiilor sale, cedase tot mai firavelor rugăminți ale tatălui său și se aruncase în mijlocul băloșilor și al celor pe jumătate morți. Cu o oarecare satisfacție poftă sumbră, Chipper a constatat că, în pofida unei triste lipse a strălucirii, afacerea tatălui său avea să-i ofere măcar ocazia de a fura deopotrivă de la clienți și de la stat.

Haideți să zburăm înăuntru pe ușile mari de sticlă, să traversăm antreul frumusețel (simțind, în drumul nostru, izurile amestecate de odorizant și amoniac ce umplu până și zonele publice ale tuturor instituțiilor de felul acesta), să trecem prin ușa pe care este scris numele lui Chipper și să aflăm ce caută aici atât de devreme femeia aceea dichisită.

Dincolo de ușa lui Chipper se află o cămăruță fără geamuri dotată cu o masă de scris, un cuier și un corp mic de bibliotecă doldora de imprimare, pamflete și fluturașe. O ușă stă deschisă lângă masă. Prin deschizătură vedem un birou mult mai mare, lambrizat cu același lemn lăcuit ca și ușa directorului și conținând fotolii de piele, o măsuță pentru cafea cu tăblie de sticlă și o canapea de culoarea ovăzului. În partea opusă ușii tronează un birou uriaș plin de vrafuri de hârtii și atât de bine lustruită că pare aproape să radieze lumină.

Tânăra noastră femeie, al cărei nume este Rebecca Vilas, stă cocoțată pe marginea acestui birou, cu picioarele încrucișate într-un chip deosebit de artistic. Un genunchi stă îndoit peste celălalt, iar gambele formează două linii frumos modelate și aproape paralele care duc în jos până la vârful triunghiular ale pantofiorilor ei negri cu toc cui, dintre care unul stă îndreptat spre ora patru și celălalt spre șase. Rebecca Vilas, înțelegem noi, s-a aranjat pentru a fi văzută, deși fără-ndoială nu de noi. În spatele ochelarilor ochi-de-pisică, ochii ei par sceptici și amuzați, dar nu putem vedea ce a stârnit sentimentele acestea. Bănuim că ea este secretara lui Chipper, dar și bănuiala aceasta exprimă doar o jumătate din adevăr: după cum sugerează nestinghereala și ironia atitudinii sale, îndatoririle domnișoarei Vilas le-au depășit de mult pe acelea ale unei simple secretare. (Am putea specula cu privire la sursa inelului acela frumusețel pe care-l poartă; atâta vreme cât ne zboară mintea la prostii, am nimeri-o la fix.)

Plutim prin ușa deschisă, urmărind direcția privirii tot mai nerăbdătoare a Rebecăi și ne trezim holbându-ne la crupa zdravănă și îmbrăcată în kaki a angajatorului ei aflat în genunchi, care și-a vârât capul și umerii într-un seif măricel, în care observăm vrafuri de registre contabile și câteva plicuri oficiale aparent pline-vârf cu bani. Câteva bancnote cad din plicurile acestea atunci când Chipper le scoate din seif.

— Ai lipit anunțul, afișul ăla? întrebă el fără să se întoarcă.

— Mda, mda, face Rebecca Vilas. Și-o s-avem pe d'asupra o zi splendidă pentru ocazia asta, așa cum trăbă și se cuvine.

Accentul ei irlandez e surprinzător de bun, chiar dacă puțin cam generic. Cel mai exotic loc în care a fost vreodată este Atlantic City, unde Chipper a dus-o pentru cinci zile fermecătoare cu doi ani în urmă, folosind cecurile de călătorie oferite gratis clienților fideli ai companiei aeriene. A deprins accentul din filmele vechi.

— Urâsc Sărbătoarea Căpșunelor, zice Chipper, pescuind ultimele pliacuri din seif. Soțiile și copiii „zombilor” se fâțâie pe-aici toată după-amiaza, agitându-i ca apoi noi să trebuiască să-i sedăm aproape de comă numai ca să avem puțină liniște. Și dacă vrei să știi adevărul, *urâsc* baloanele.

Aruncă banii pe covor și începe să sorteze bancnotele în teancuri de diferite valori.

— Numă' că io, cu mintea mea simplă de țarancă, zice Rebecca, mă-ntreb cum de-a trebuit să vin aci în zorii zilei mării sărbătorii.

— Știi ce mai urâsc? Urâsc toată treaba cu muzica. Zombi cântători și digeiu' ăia prostănac. Simfonic Stan cu discurile alea ale lui cu muzică zgomotoasă, maică soare, halal distracție, ce să zic.

— Presupun, zice Rebecca, renunțând la accentul irlandez de scenă, presupun că vrei să fac ceva cu banii ăia înainte să înceapă acțiunea.

— E timpul pentru înc-un drum la Miller.

Un cont înregistrat sub un nume fictiv la State Provident Bank din Miller, la distanță de șaizeci și cinci de kilometri, primește depuneri regulate de bani peșin extorcați din fondurile pacienților destinate cumpărării bunurilor și serviciilor suplimentare. Chipper se întoarce în genunchi cu mâinile pline de bani și ridică privirea spre Rebecca. Se lasă înapoi cu fundul pe călcâie și coboară mâinile în poală.

— Maică soare, da' știu că ai picioare superbe. Cu așa picioare, ar trebui să fii faimoasă.

— Credeam că n-o să observi niciodată, zice Rebecca.

Chipper Maxton are patruzeci și doi de ani. Are dinți sănătoși, nicio urmă de chelie, o față lată și sinceră, și ochi maronii înguști care par mereu puțin umezi. Mai are și doi copii, Trey, nouă ani, și Ashley, șapte ani și recent diagnosticată cu deficit de atenție, lucru despre care Chipper crede că-l va costa poate două mii pe an numai pe pastile. Și sigur că are o soție, partenerul lui de viață, Marion, în vârstă de treizeci și nouă de ani, un metru șaizeci și doi și undeva în vecinătatea a optzeci și șapte de kilograme. Pe lângă aceste binecuvântări, de ieri-seară Chipper îi datorează

agentului său de pariuri treispre zece mii de dolari, urmarea unei nechibzuite investiții în partida Brewers despre care George Rathbun încă mai behăie. A observat, o, sigur că da, Chipper a observat splendidele picioare zvelte ale domnișoarei Vilas.

— Înainte să te duci acolo, zice el, mă gândeam că ne-am putea întinde o țără pe canapea și să ne facem de cap.

— A, face Rebecca. Cum să ne facem de cap, mai exact?

— Miami, miam, miam, face Chipper, rânjind ca un satir.

— Ce romantic din partea ta, zice Rebecca, remarcă ce-i scapă angajatorului ei. Chipper chiar crede că este romantic.

Ea alunecă elegant de pe birou și Chipper se opintește neelegant în picioare și închide ușa seifului cu piciorul. Cu ochii strălucindu-i umezi, face doi pași târăgânați și târșâiți pe covor, înfășoară un braț pe după talia suplă a Rebeccai Vilas și cu cealaltă aruncă pe birou grășanele pliacuri oficiale. Începe să tragă de curea încă înainte să-nceapă s-o tragă pe Rebecca spre canapea.

— Deci pot să-l văd? zice isteța Rebecca Vilas, care știe perfect cum să-i facă creierul mămăligă amantului ei...

...și-nainte ca Chipper să-i facă pe plac, noi facem singurul lucru decent și plutim afară în antreu, care e și acum pustiu. Un coridor din stânga biroului de recepție ne duce la două uși mari, gălbui, cu panouri de sticlă, marcate DAISY și BLUEBELL, numele sectoarelor de clădire la care oferă acces. Departe, de-a lungul cenușului Bluebell, un bărbat în salopetă lălăie scutură scrum de țigară pe dalele de gresie peste care plimbă, cu o lentoare desăvârșită, un mop miserabil. Noi intrăm în Daisy.

Părțile funcționale din Maxton's sunt de departe mai puțin atractive decât spațiile publice. Uși numerotate mărginesc coridorul pe ambele laturi. Cartonașe scrise de mână și puse în învelitori din plastic sub numere oferă numele rezidenților. La distanță de patru uși, o masă la care un îngrijitor corpulent într-un costum de uniformă alb-murdar șade moțând drept de spate cu fața spre intrările la toaleta bărbaților și cea a femeilor – la Maxton's, numai cele mai costisitoare camere, cele din cealaltă parte a antreului, din sectorul Asphodel, oferă de toate cu excepția unei chiuvete. Fire murdare rupte din mop se întăresc și se uscă

dintr-un capăt în celălalt al podelei gresiate, care se întinde în fața noastră pe o distanță incertă. Și aici pereții și aerul par să aibă același ton de cenușiu. Dacă ne uităm mai atenți la marginile holului, la îmbinarea pereților cu tavanul, vedem pânze de păianjen, pete vechi, acumulări de jeg. Pine-Sol, amoniac, urină și lucruri și mai rele „Înmiresmează” aerul. După cum îi place să spună unei doamne bătrâne din sectorul Bluebell, când trăiești alături de o adunătură de oameni definiți de bătrânețe și incontinență, nu scapi niciodată cu adevărat de izul de caca.

Încăperile în sine variază în funcție de condițiile și capacitățile ocupanților lor. Dat fiind că aproape toți dorm, putem arunca o privire în câteva dintre aceste camere. Aici, în D10, o cameră single cu două uși mai încolo de îngrijitorul adormit, bătrâna Alice Weathers zace (sfârșind încet, visând că dansează într-un sincron perfect cu Fred Astaire pe o podea de marmură albă) inconjurată de atâtea dovezi ale fostei sale vieți încât trebuie să-și croiască drum pe lângă scaune și măsuțe de sufragerie pentru a ajunge de la ușă la pat. Alice încă deține mai mult control asupra propriei sale minți decât asupra vechilor sale obiecte de mobilier, și-și curăță singură camera, bec și lună. Alături, în D12, doi fermieri bătrâni pe nume Thorvaldson și Jespersion, care nu și-au mai vorbit de ani întregi, dorm, despărțiți de o draperie subțire, într-o îngrămădire senină de fotografii de familie și desene ale nepoților.

Mai departe pe hol, D18 prezintă un spectacol aflat la extrema opusă harababurii ordonate și aglomerate din D10, exact așa cum ocupantul încăperii, un bărbat cunoscut drept Charles Burnside, ar putea fi considerat opusul lui Alice Weathers. În D18, nu e nici urmă de măsuțe pentru sufragerie, bufete, fotolii supratapițate, oglinzi poleite, veioze, covoare împletite sau draperii de catifea: încăperea aceasta stearpă conține doar un pat metalic, un scaun de plastic și un scrin. Nicio fotografie cu copii și nepoți nu e așezată pe scrin și niciun desen în cariocă înfățișând case pătrătoase și siluete sfrijite nu-i decorează pereții. Domnul Burnside nu manifestă niciun interes față de menaj, și un strat subțire de praf acoperă podeaua, pervazul și polița goală a scrinului. D18 e privată de trecut, golită de personalitate; pare la fel de brută și de fără suflet ca o celulă de închisoare. Un miros puternic de excremente contaminează aerul.

Cu tot spectacolul oferit de Chipper Maxton și tot farmecul Alicei Weathers, pe Charles Burnside, „Burny”, am venit în principal să-l vedem.

Trecutul lui Chipper îl cunoaștem. Alice a venit la Maxton's dintr-o casă mare de pe Gale Street, partea veche din Gale Street, unde le-a supraviețuit la doi soți, a crescut cinci fii și a predat lecții de pian la patru generații de copii din French Landing, dintre care niciunul n-a devenit pianist profesionist, dar care și-o amintesc cu toții cu plăcere și se gândesc la ea cu afecțiune. Alice a venit în locul acesta cum vin majoritatea oamenilor, într-o mașină condusă de unul dintre copiii ei și cu un amestec de trageră de inimă și abandonare de sine. Devenise prea bătrână ca să mai trăiască singură în casa cea mare din porțiunea veche a lui Gale Street; avea doi fii maturi, căsătoriți, peste poate de amabili, dar ea nu putea accepta să le fie o grijă în plus. Alice Weathers își petrecuse toată viața în French Landing și nu simțea nicio dorință de a trăi altundeva; într-un fel, știuse dintotdeauna că-și va sfârși zilele la Maxton's, gând care, deși n-o umplea de bucurie, era aproape suportabil. În ziua în care fiul ei Martin o adusesse să arunce o privire prin căminul de bătrâni, Alice descoperise că-i cunoștea pe cel puțin jumătate dintre oamenii de acolo.

Spre deosebire de Alice, Charles Burnside, bătrânul înalt și uscățiv care zace acoperit de un cearșaf în fața noastră în patul său de metal, nu e stăpânul absolut al minții sale, și nici nu visează la Fred Astaire. Întinderea vânoasă a capului său chel și îngust se curbează-n jos spre sprâncene ca o încâlceală de sârme cenușii, sub care, de-o parte și de alta a clonțului carnos al nasului său, doi ochi înguști sclipesc spre fereastra ce dă spre nord și întinderea de pădure din spatele stabilimentului lui Maxton. Singurul dintre toți rezidenții din sectorul Daisy care nu doarme e Burny. Ochii lui scânteiază și buzele îi sunt strâmbate într-un zâmbet bizar – dar amănuntele acestea nu înseamnă nimic, căci mintea lui Charles Burnside ar putea fi la fel de goală ca și camera sa. Burny suferă de Alzheimer de mulți ani, și ceea ce pare a fi o formă agresivă de plăcere s-ar putea să nu fie altceva decât o satisfacție fizică de un fel foarte primar. Dacă n-am fi observat că el e sursa mirosului neplăcut din camera aceasta, petele care se lătesc pe cearșaful care-l acoperă sunt grăitoare. Tocmai și-a dat drumul, cu spor, în pat, și tot ce putem spune despre reacția lui la situația astfel apărută este că nu-l deranjează nici cât negru sub unghie; nu, dom'le, rușinea nu face parte din tabloul acesta.